

Suge zuria

Ebro Delta ederrean, ibaiaren urak lurra besarkatzen duen lekuan itsasora iritsi aurretik, oso antzinako sekretu bat zegoen. Kanaberak leunki kulunkatzen ziren haizean, txoriek arroz-soroen gainetik hegan egiten zuten, eta Ebro handia lasai zihoan, entzun nahi zuen edonori istorioak kontatzen balizkio bezala.

Deltako jendeak ahots baxuan hitz egiten zuen ibaiaren ondoan bizi zen izaki magiko bati buruz. Esaten zuten ilargi betea eta distiratsua zenean, distira zuri bat ikus zitekeela uretan zehar irristatzen. Suge Zuria zen.

Ez zen beldurgarria. Ez zen gaiztoa. Baina misteriotsua zen.

Esaten zuten Suge Zuriak altxor ezkutu bat gordetzen zuela lurpeko kobazulo sekretu batean. Asko saiatu ziren kobazulo hori aurkitzen, arrastoei jarraituz, kanaberak bananduz, harri handien atzean begiratuz. Baina kobazuloa ez zen inoiz agertu.

Eta horrek misterioa sakondu besterik ez zuen egin.

Goiz eguzkitsu batean, Mar izeneko deltako neska bat ibaiaren ondoan paseatzen ari zen. Karramarroak ikustea, uraren soinua entzutea eta haizeak istorioak kontatzen zizkiola imajinatzea maite

zuen.

Bat-batean, zerbait harrigarria ikusi zuen.

Kanaberen artean, zerbait zuria oso poliki mugitzen ari zen.

Mar izoztu egin zen. Bihotza taupaka ari zitzaion, ez beldurragatik, baizik eta zirraragatik. Irudi zuria pixka bat aurrerago agertu zen. Handia, distiratsua eta ederra zen. Bere begiek izar txikiak bezala distiratzen zuten.

Suge Zuria zen.

Oso luzeak iruditu zitzaizkion segundo batzuetan, isiltasunean begiratu zioten elkarri. Haizea gelditu egin zen. Txoriak isildu egin ziren.

Sugea pixka bat hurbildu zen. Marrek ura inguruan zimurtzen ikusi zuen, bera ere urduri balego bezala.

Orduan, bat-batean, sugea ur azpian desagertu zen.

Marrek begiak kliskatu zituen. Amets bat izan al zen?

Gau hartan, ezin izan zion pentsatzeari utzi. Zer gertatuko zen altxorra benetan existituko balitz? Zer gertatuko zen sugea berari begira egongo balitz? Zer gertatuko zen kobazuloa oso gertu egongo balitz?

Hurrengo egunean leku berera itzuli zen. Denak normala zirudien. Normalegia. Kanaberak mugitzen ari ziren, baina modu bitxian, zerbait ezkutatzen ariko balira bezala. Marrek aurrerapauso bat eman zuen... eta zarata txiki bat entzun zuen oinen azpian.

Kraka.

Lurrak dardara txiki bat egin zuen. Neska izoztu egin zen. Harri handi baten atzean, argi zuri leun bat agertu zen.

Bihotza taupaka hasi zitzaion. Kobazuloa ote zen?

Ingurura begiratu zuen. Ez zegoen beste inor. Ibaia, haizea eta distira misteriotsu hori bakarrik.

Orduan, aitona-amonek kontatzen zituzten istorioak gogoratu zituen: bihotz zintzoa zutenek bakarrik aurki zezaketen altxorra.

Marrek arnasa sakon hartu zuen. Ez zuen urrerik edo bitxirik nahi. Sekretua jakin eta leku eder hau babestu nahi zuen bakarrik.

Argia areagotu egin zen. Harria poliki-poliki mugitu zen, isilik. Lurpeko kobazulo txiki bat ireki zen bere aurrean.

Eta barruan, argi zuri baten erdian, Suge Zuria zegoen.

Baina altxorra ez zen denek imajinatzen zutena.

Ez zegoen txanponik edo kutxa distiratsurik.

Haziak ereiteko prest zeuden, abesten ari zela zirudien ur kristalinoa, argi leuna botatzen zuten harri txikiak eta landa usaina zuten arto-buru urreztatuak.

Sugeak burua altxatu eta Marri begiratu zion.

Hitz egin gabe, neskak mezua ulertu zuen. Altxorra ez zen gordetzeko. Babesteko zen. Deltaren bizitza zen, natura, ur garbia, landareak eta animaliak.

Bat-batean, zarata handi bat entzun zen kanpotik. Oinatzak korrika zebiltzan eremurantz. Beste norbaitek ikusi zuen argia.

Marrek kezka sentitu zuen. Zer gertatuko zen altxorra gorde nahi bazuten? Zer gertatuko zen hondatuko bazuten?

Suge Zuriak neskari begietara begiratu zion. Eta haren pentsamenduak irakurtzen balitu bezala, argia oso poliki desagertzen hasi zen.

Jende hura iritsi zenean, harriak, kanaberak eta lur arrunta baino ez zuten aurkitu.

Kobazuloa desagertu zen.

Baina Mar oraindik han zegoen, irribarre txiki batekin.

Sekretua ulertu zuen.

Egun hartan ibaia zaintzeko agindu zuen, ez zikintzeko, eta guztiei azalduko ziela Ebroko Deltaren benetako altxorra natura bera zela.

Eta diotenez, ordutik, ilargi betea dagoenean eta urak zilar kolorekoa bezala distiratzen duenean, silueta zuri bat ikus daiteke lasai igerian ibaian zehar.

Suge Zuriak begira jarraitzen du.

Eta haien bihotzak sumatzen jarraitzen du.

Izan ere, altxorrik handiena ez da eskuekin heldu daitekeena, bihotzarekin zaintzen dena baizik.